

Sygn. akt VIII U 1629/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 lutego 2015 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Janina Kościelniak
Protokolant:	Kamila Niemczyk

po rozpoznaniu w dniu 18 lutego 2015 r. w Gliwicach

sprawy J. O.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne i Fundusz Pracy

na skutek odwołania J. O.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

z dnia 4 marca 2014 r. **nr** (...)

z dnia 4 marca 2014 r. **nr** (...)

1. oddała odwołania,
2. zasądza od ubezpieczonej J. O. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. kwotę 120 zł (sto dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

(-) SSO Janina Kościelniak

Sygn. akt VIII U 1629/14

UZASADNIENIE

postanowienia zawartego w pkt 2 wyroku

Zaskarżonymi decyzjami z dnia 04.03.2014r. organ rentowy Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. określił J. O. (O.), jako osobie prowadzącej działalność gospodarczą, wysokość podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe, wypadkowe, zdrowotne za poszczególne miesiące w okresie od stycznia 2008r. do listopada 2011r. oraz Fundusz Pracy od stycznia 2008r. do czerwca 2009r.

W odwołaniu od decyzji, podtrzymanym na rozprawie w dniu 18.02.2015r., ubezpieczona domagała się ich zmiany wskazując, iż w okresie spornym za opłatę składek odpowiedzialna była jej współniczka H. M..

Organ rentowy w odpowiedzi na odwołania wniósł o ich odrzucenie jako wniesionych po terminie, ewentualnie o oddalenie odwołań. Równocześnie organ rentowy wniósł o zasądzenie na swoją rzecz kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

Sąd przywrócił ubezpieczonej termin do wniesienia odwołań, gdyż decyzje zostały wysłane na adres siedziby działalności gospodarczej, która już nie jest przez ubezpieczoną prowadzona i nie zostały doręczone ubezpieczonej, ale pani H. M., w związku z czym ubezpieczona nie wiedziała o treści tychże decyzji.

Rozpoznając sprawę Sąd ustalił i zważył co następuje:

Ubezpieczona w okresie spornym od 1.01.2008r. do 30.11.2011r., prowadziła działalność gospodarczą w oparciu o wpis do ewidencji działalności gospodarczej nr (...) prowadzonej przez Prezydenta Miasta G. w zakresie praktyki pielęgniarstwa w ramach utworzonej wraz ze współniczką (...) spółki cywilnej (...) w G. przy ul (...).

Prawomocną decyzją z dnia 27.12.2013r. organ rentowy stwierdził, że ubezpieczona J. O., jako osoba prowadząca działalność gospodarczą, podlega obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, wypadkowemu w okresie od 1.01.2008r. do 30.11.2011r.

Ubezpieczona w okresie jw. nie posiadała innego tytułu ubezpieczenia społecznego, który zwalniałby ją z obowiązku podlegania ubezpieczeniom społecznym z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej.

W okresie od 13.09.1988r. do 21.07.2012r. ubezpieczona była uprawniona do renty z tytułu niezdolności do pracy, a od dnia 22.07.2012r. jest uprawniona do emerytury.

Ubezpieczona w okresie spornym nie dokonywała zawieszenia działalności gospodarczej, natomiast zaprzestała od 2006r. do 2011r. składania do organu rentowego deklaracji rozliczeniowych.

(dowód: akta organu rentowego)

Ubezpieczona w okresie spornym, którego dotyczą zaskarżone decyzje faktycznie działalność gospodarczą prowadziła i nie opłacała składek na ubezpieczenia społeczne i FP jak w zaskarżonych decyzjach.

(dowód: zeznania świadka H. M. złożone na rozprawie w dniu 18.02.2015r. i zeznania ubezpieczonej złożone na rozprawie w dniu 10.12.2014r.).

Wyrokiem z dnia 26 lutego 2015r.

Po przeprowadzeniu postępowania dowodowego Sąd uznał, że organ rentowy prawidłowo ustalił podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne i zdrowotne oraz wysokość składek na Fundusz Pracy dla ubezpieczonej.

Sąd miał na uwadze, iż ubezpieczona faktycznie prowadziła działalność gospodarczą w okresie spornym, co sama potwierdziła w swych zeznaniach oraz co także potwierdzają dane zawarte w aktach organu rentowego i informacja z Urzędu Skarbowego w G.. Ponadto ubezpieczona w okresie spornym została objęta obowiązkowym ubezpieczeniem społecznym z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej prawomocną decyzją organu rentowego, od której nie wniosła odwołania do Sądu. Nadto Sąd miał na uwadze, iż faktycznie składki na poszczególne fundusze ubezpieczeniowe nie zostały przez ubezpieczoną opłacone, co wynika z zeznań świadka, którym Sąd dał wiarę jako przekonującym i logicznym w tym zakresie.

Mając powyższe na uwadze, w pkt 1 wyroku Sąd oddalił odwołania ubezpieczonej jako niezasadne na podstawie art. 477¹⁴ §1 kpc.

W pkt 2 wyroku Sąd na mocy art.98 § 1 i § 3 kpc w zw. z § 11 ust.2 i Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb państwa kosztów pomocy

prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (j.t. Dz.U. Z 2013r., poz. 490 ze zm.), zasądził od ubezpieczonej na rzecz organu rentowego kwotę 120,00zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego. Uwzględniając fakt, iż sprawa dotyczyła odwołania od dwóch decyzji Sąd zasądził stawkę zasadniczą 60,00zł w podwójnej wysokości.

Ustalając wysokość kosztów zastępstwa procesowego na podstawie § 11 ust. 2 powołanego Rozporządzenia, czyli na podstawie przepisu zasadniczego, określającego koszty zastępstwa procesowego w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych, Sąd miał na uwadze treść wniosku sformułowanego przez organ rentowy, dotyczącego zwrotu kosztów zastępstwa, zawartego w odpowiedzi na odwołanie oraz fakt, że organ rentowy nie wskazał wartości przedmiotu sporu.

Mianowicie z ogólnego wniosku organu rentowego o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, nie wynika, że organ rentowy domaga się zasądzenia tych kosztów w wysokości ustalonej na podstawie § 6 powołanego Rozporządzenia, czyli w wysokości obliczonej według wartości przedmiotu sporu. Takiego żądania organ rentowy nie zgłosił także w żadnej innej chwili postępowania, aż do dnia ogłoszenia wyroku. W związku z powyższym, przy braku wskazania wartości sporu, Sąd uznał, że organ rentowy domaga się zwrotu kosztów według uregulowania zawartego w § 11 ust.2 Rozporządzenia.

W tej sytuacji, w ocenie Sądu, brak było podstaw do przyznania kosztów zastępstwa procesowego według wartości przedmiotu sporu, skoro takie żądanie nie zostało zgłoszone wprost, a organ rentowy, działający przez profesjonalnego pełnomocnika nie wskazał wartości przedmiotu sporu, która stanowiłaby podstawę ustalenia wysokości kosztów zastępstwa procesowego w niniejszej sprawie na podstawie § 6 powołanego Rozporządzenia.

SSO Janina Kościelniak